ním jménem, a že není k podání žaloby legitimován, jak namítá stížnost s hlediska zmatku č. 9 a) — správně 9 c) — § 281 tr. ř.

Že by ochranná známka, o kterou jde, byla zapsána nebo přepsána i pro podnik firmy F. M. v N., a že by tato firma byla bývala i po roce 1922 ještě odbočkou firmy F. M. ve Vídni a jen přenesena z N. do M., není ze spisů patrno ani rozsudkem zjištěno. Pokud stížnost buduje svou námitku hmotněprávní na tomto protispisovém základu, není provedena po zákonu. Stížnost nenapadá také zjištění soudu, že O. vyráběl Nerv Bay Rum pouze na základě s m l o u v y s firmou F. M. ve Vídni a také pro tuto. Pouhým smluvním propůjčením práva výkonu známkových práv soukromému žalobci (přínosem jejich do společného podniku) a zmocnění majitele (společníka) tohoto podniku k hájení a uplatňování známkových práv nepřešla však tato práva na soukromého žalobce způsobem v § 9 zákona o ochraně známek předpokládaným tak, aby jejich ochranu mohl uplatňovati vlastním jménem jako v ý h r a d n ě k jich užívání oprávněný majitel bez přepsání známky pro svůj podnik a v e d l e majitelky jiného podniku, pro nějž je tato známka v rejstříku známek zapsána.

Čís. 6231.

Nabylo-li vydání v obžalovanost právní moci a nelze-li obžalovanému pro jeho nepřítomnost v tuzemsku doručiti obsílku k hlavnímu přelíčení, je další řízení ponechati v klidu, dokud obžalovaný nebude postižen, nebo se dobrovolně nedostaví.

(Rozh. ze dne 22. června 1938, Zm I 275/38, Zm I 615/38.)

N e j v y š š í s o u d uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona do rozsudku krajského soudu, jímž byl A. uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z., takto právem:

Nařízením hlavního přelíčení, jakož i doručením obsílky obžalovanému v cizozemsku a dalším postupem krajského soudu, a to provedením hlavního přelíčení a vyhlášením rozsudku porušen byl zákon v ustanoveních §§ 421 a 422 tr. ř. Následkem toho se zrušuje rozsudek krajského soudu a tomuto soudu se ukládá, aby dále jednal podle předpisů §§ 421 a 422 tr. ř. Zmateční stížnost a odvolání obžalovaného, jakož i odvolání veřejného žalobce do uvedeného rozsudku staly se tím bezpředmětnými.

D ů v o d y:

Proti říšskoněmeckému státnímu příslušníku A., obchodníku v E., podalo státní zastupitelství po provedení přípravného vyšetřování obžalovací spis u krajského soudu pro přečin podle §§ 335, 337 tr. z.

Jelikož obviněný po svém propuštění z vyšetřovací vazby proti složení kauce a slibu podle § 191 tr. ř. prohlásil, že bude bydleti v E. v Německu a tam podle údajů obžaloby také skutečně bydlel, nebyla obžaloba vzhledem k předpisu § 421, prvý odst. tr. ř. doručena obviněnému do ciziny, nýbrž pouze k rukám obhájce. Odpor proti obžalobě nebyl podán, následkem čehož nabylo dání v obžalovanost právní moci.

Předseda senátu krajského soudu, jemuž byly spisy vyšetřujícím soudcem podle § 210 tr. ř. předloženy, nařídil opatřením ze 4. září 1937 hlavní přelíčení na 4. října 1937, k němuž obeslal obžalovaného A. pod adresou jeho pobytu v E. v Německu. Toto hlavní přelíčení bylo však odročeno na neurčito, poněvadž nebylo vykázáno, že obeslání k němu bylo obžalovanému doručeno. Jak dodatečně vyšlo najevo, nebylo toto předvolání obžalovanému skutečně doručeno, jelikož vrchní státní zástupce v E. odepřel s poukazem na článek 17, odst. 2 ve spojení s čl. 2 smlouvy o právní pomoci mezi republikou Československou a říší Německou z 8. května 1922 (čís. 230/1923) Sb. z. a n.) zaříditi doručení obsílky k hlavnímu přelíčení, jak o to žádal krajský soud přípisem ze dne 16. září 1937 presidium zemského soudu v E.

Nato ustanovil krajský soud opatřením z 9. října 1937 nové hlavní přelíčení na 17. listopadu 1937, k němuž byl obžalovaný znovu obeslán, a byla mu obsílka k tomuto přelíčení doručena prostřednictvím presidia zemského soudu v E. dne 18. října 1937, jak o to krajský soud dopisem z 9. října 1937 žádal. Obžalovaný se však k tomuto hlavnímu přelíčení nedostavil. Hlavní přelíčení bylo přes to podle § 427 tr. ř. provedeno v nepřítomnosti obžalovaného a vynesen při něm také rozsudek odsuzující.

Žádosti krajského soudu ze dne 5. ledna 1938, řízené na presidium zemského soudu v E., aby obžalovanému byl doručen kontumační rozsudek, nebylo vyhověno, a to s poukazem na citované již články 17, odst. a 2 a čl. 2 zmíněné smlouvy o právní pomoci čís. 230/1923 Sb. z. a n.

Obhájce ohlásil po vyhlášení rozsudku ihned zmateční stížnost a odvolání se žádostí o opis rozsudku. Po doručení opisu rozsudku provedl obhájce včas zmateční stížnost, kdežto odvolání zůstalo neprovedeno. Do výroku o přiznání podmíněného odsouzení ohlásilo a provedlo včas odvolání státní zastupitelství.

O těchto opravných prostředcích nebylo dosud rozhodnuto.

Krajský soud postupoval sice správně, když nařídil, aby obžaloba, kterou vzhledem k pobytu obžalovaného v cizině nemohl doručiti v tuzemsku (§ 421, odst. 1 tr. ř.), byla doručena obhájci, při čemž je nerozhodno, že se tak stalo obhájci obviněným zvolenému (§ 79, odst. 2 tr. ř., Lohsing: Oester. Strafprozessrecht, str. 396). Zato však další postup a rozhodování soudu prvé stolice nesrovnává se se zákonem, neboť jakmile dání v obžalovanost nabylo právní moci, mělo další řízení zůstati v klidu až do postižení obžalovaného, pokud se týče až do jeho

dobrovolného dostavení se (§§ 421, 422 tr. ř.), když bylo zřejmo, že obžalovanému pro jeho nepřítomnost (t. j. v tuzemsku, § 421, odst. 1 tr. ř., rozh. č. 2819 Sb. n. s.) ani obsílka k hlavnímu přelíčení nemůže býti doručena a když vzhledem k čl. 2 zmíněné již smlouvy o právní pomoci domovský stát obžalovaného nebyl povinen ho vydati. Krajský soud se podle těchto předpisů nezachoval, neboť jak již uvedeno, nenechal po pravoplatnosti dání v obžalovanost trestní řízení v klidu, nýbrž nařídil opětovně hlavní přelíčení, dal, pokud se týče, pokusil se dáti doručiti obsílku k hlavnímu přelíčení obžalovanému v cizozemsku a provedl hlavní přelíčení a vynesl rozsudek. Vylíčený postup krajského soudu, počínajíc nařízením hlavního přelíčení, čítajíc v to doručení obsílky obžalovanému v cizině, jakož i provedení hlavního přelíčení a vynesení rozsudku porušuje zákon v předpisech §§ 421 a 422 tr. ř. a je zmatečné.

Bylo proto o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona podle §§ 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6232.

Má-li býti pachatel krádeže beztrestný podle § 187 tr. zák., musí včas škodu skutečně nahraditi (tedy především vrátiti ukradenou věc a jen není-li to možné, napraviti škodu v penězích, po případě souhlasí-li s tím poškozený, jinými statky téže hodnoty). To nutno zkoumati objektivně, nikoli podle subjektivního úsudku poškozeného. Není proto skutečnou náhradou škody, podepsal-li a odevzdal-li pachatel poškozenému včas směnku na částku rovnající se celé škodě, třebas ji poškozený přijal na místě placení.

Postup takový může však býti narovnáním ve smyslu § 186, písm. b) tr. zák., byla-li směnka vystavena na určitou dobu a byla-li v této lhůtě zaplacena.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Zm I 568/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalovaní A. a B. uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II c) tr. z. a obžalovaný C. zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. z.; naproti tomu vyhověl zmatečním stížnostem obžalovaných A. a C., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný, pokud šlo o tyto obžalované, a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaných A. a B. napadá rozsudek první stolice s hlediska zmatku § 281, čís. 9 tr. ř., domáhajíc se beztrestnosti těchto obžalovaných z důvodu účinné lítosti podle § 187 tr. z.